

Arrest

nr. 198 189 van 18 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 30 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 maart 2017 houdende bevel tot teruggrijving (bijlage 11) en tot de nietigverklaring van een visum C.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 184 522 van 28 maart 2017 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 maart 2017 wordt de verzoekende partij door de grensinspectie op de luchthaven te Zaventem staande gehouden, komende uit Conakry, Guinee.

Op 15 maart 2017 nemen de met grenscontrole belaste overheden ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot terugdrijving.

Dit is de eerste bestreden beslissing. Zij wordt aan de verzoekende partij op 15 maart 2017, onder de vorm van een bijlage 11, ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

*“Op 15 maart 2017 om 09.20 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal,
Werd door ondergetekende, D. J. P.*

de heer / mevrouw :

naam D. voornaam K.

geboren op (...)1996 te Conakry geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Guinee

houder van het document nationaal paspoort van Guinee nummer (...)

afgegeven te DCPAF op : 27.01.2015

houder van het visum nr. 004223155 van het type C afgegeven door Portugese vertegenwoordiging in Dakar geldig van 14.02.2017 tot 29.05.2017 voor een duur van 90 dagen afkomstig uit Conakry met SN206 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart in eerste instantie om naar Portugal door te reizen om haar echtgenoot welke daar verblijft te willen bezoeken en met deze ook naar Duitsland waar hij werkzaam is te willen doorreizen. Betrokkene is in het bezit van een doorreisticket naar Lissabon (Portugal) en een hotelreservatie in Portugal. Gevraagd waarom betrokkene een hotelreservatie heeft in Portugal terwijl haar echtgenoot daar verblijft verklaart betrokkene in tweede instantie dat haar echtgenoot in Duitsland. Betrokkene is niet in het bezit van een uitnodiging van haar echtgenoot, kan geen toelichting geven over haar activiteiten (toeristisch? – zakelijk?) in Duitsland en Portugal, beschikt niet over vervoersbewijzen vanuit Portugal naar Duitsland en terug (terugkeerticket: Lissabon – Brussel – Conakry) en kan geen informatie geven over de woonplaats (adres, stad, land, ...) van haar echtgenoot.

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van 20 euro voor een voorgenomen verblijf van 72 dagen in Portugal en Duitsland. Volgens de geldende richtbedragen dient men in Portugal over 40 euro/dag/persoon en in Duitsland over 45 euro/dag/persoon te beschikken.”

Op 15 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie eveneens een beslissing tot nietigverklaring van het visum. Ook deze beslissing wordt aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 maart 2017. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Het visum is nietig verklaard

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene verklaart in eerste instantie om naar Portugal door te reizen om haar echtgenoot welke daar verblijft te willen bezoeken en met deze ook naar Duitsland waar hij werkzaam is te willen doorreizen.

Betrokkene is in het bezit van een doorreisticket naar Lissabon (Portugal) en een hotelreservatie in Portugal. Gevraagd waarom betrokkene een hotelreservatie heeft in Portugal terwijl haar echtgenoot daar verblijft verklaart betrokkene in tweede instantie dat haar echtgenoot in Duitsland. Betrokkene is niet in het bezit van een uitnodiging van haar echtgenoot, kan geen toelichting geven over haar activiteiten (toeristisch? – zakelijk?) in Duitsland en Portugal, beschikt niet over vervoersbewijzen vanuit Portugal naar Duitsland en terug (terugkeerticket: Lissabon – Brussel – Conakry) en kan geen informatie geven over de woonplaats (adres, stad, land, ...) van haar echtgenoot.

3. u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen (artikel 32, 1, a), III en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr.

810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene is in het bezit van 20 euro voor een voorgenomen verblijf van 72 dagen in Portugal en Duitsland. Volgens de geldende richtbedragen dient men in Portugal over 40 euro/dag/persoon en in Duitsland over 45 euro/dag/persoon te beschikken."

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt *"kosten als naar recht"*, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep aan in zoverre het is gericht tegen de beslissing tot terugdrijving. Zij stelt dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert nu zij op 30 maart 2017 werd gerepatriëerd naar Guinee, zodat genoemde beslissing volledige uitvoering heeft gekregen en bijgevolg is verdwenen uit het rechtsverkeer.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*cf. RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153.761*).

De partijen betwisten niet dat de verzoekende partij op 30 maart 2017 werd teruggedreven. Uit het verslag van vertrek van de verzoekende partij van 30 maart 2017 zoals dit zich bevindt in het administratief dossier blijkt het volgende: *"Geslaagd. Betrokkene is zonder verzet vertrokken"*. Aldus dient te worden vastgesteld dat er uitvoering werd gegeven aan de eerste bestreden beslissing waardoor blijkt dat deze beslissing uit het rechtsverkeer is verdwenen. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat het beroep zonder voorwerp is geworden in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Ter terechtzitting hierop gewezen, sluit de raadsman van de verzoekende partij zich hierbij aan.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing

4.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29

juli 1991), van de artikelen 3, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 34 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), van de artikelen 8 en 13 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de volgende beginselen van behoorlijk bestuur: *“du principe de minutie, de proportionnalité, de prudence et de précaution, de l'obligation de procéder avec soin à la préparation d'une décision administrative en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause”*. De verzoekende partij beroept zich tevens op een manifeste beoordelingsfout.

Het middel luidt als volgt:

“Afin de satisfaire aux exigences de l'article 13 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (ci-après dénommée, la CEDH), le recours doit, pour être effectif, être disponible en droit comme en pratique, en ce sens particulièrement que son exercice ne doit pas être entravé de manière injustifiée par les actes ou omissions des autorités de l'Etat défendeur (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 290 ; Cour EDH 8 juillet 1999, Cakici/Turquie, § 112). L'article 13 de la CEDH exige un recours interne habilitant à examiner le contenu du grief et à offrir le redressement approprié, même si les Etats jouissent d'une certaine marge d'appréciation quant à la manière de se conformer aux obligations que leur impose cette disposition (Cour EDH 11 juillet 2000, Jabari/Turquie, § 48 ; Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 291).

En l'espèce, La partie requérante a été privée de sa liberté, en vue de son éloignement le 26 mars 2017, selon un contact téléphonique du requérant avec son conseil ;

Elle fait donc l'objet d'une mesure d'éloignement dont l'exécution est imminente ;

La demande de suspension de l'exécution des décisions attaquées a été rejetée par votre Conseil le 28.03.2017 , par l'arrêt 184 522 en la cause 202 177/11.

Force est de constater que le recours introduit en suspension sous le bénéfice de l'extrême urgence ne constitue qu'un recours effectif en apparence .

Force est en effet de constater que la partie adverse en ne communiquant à la partie requérante que les décisions à attaquer sans pour autant communiquer les éléments de rapports ayant conduit à ces décisions, ne permet pas à la partie requérante de se défendre valablement, pas plus qu'elle ne permet à son conseil d'apprécier à sa juste valeur l'utilité ou opportunité d'attaquer devant votre conseil les décisions prises par elle.

Que ce faisant la partie adverse pratique volontairement une politique « d'omission », entravant ainsi anormalement et volontairement l'exercice normal du droit au recours « effectif » , la partie requérante se trouvant contrainte de rédiger sa requête à « l'aveugle », sans connaissance ni accès au dossier administratif.

Le Conseil d'Etat estime de manière constante que le contrôle de la légalité d'un acte s'entend également de celui de la proportionnalité de la décision;

La jurisprudence constante du Conseil du Contentieux des Etrangers contraint l'administration à prendre en compte dans sa décision tous les éléments pertinents qui sont en sa possession au moment du traitement (« Le Conseil entend rappeler tout d'abord que la légalité d'un acte doit s'apprécier en fonction des documents dont disposait la partie défenderesse au moment où elle a statué... » CCE, arrêt n°27.944 du 28.05.2009).

L'article 41 de la charte consacre le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit pris à son encontre ;

Les considérants 11 et 13 de la directive 2008/115 énoncent:

«(11) Il y a lieu d'arrêter un ensemble commun minimal de garanties juridiques, applicables aux décisions liées au retour, afin d'assurer une protection efficace des intérêts des personnes concernées.

[...]

[...]

(13) Il convient de subordonner expressément le recours à des mesures coercitives au respect des principes de proportionnalité et d'efficacité en ce qui concerne les moyens utilisés et les objectifs poursuivis. [...] Les États membres devraient pouvoir avoir recours à différentes possibilités pour contrôler le retour forcé.

[...]

L'article 1er de la directive 2008/115 prévoit:

«La présente directive fixe les normes et procédures communes à appliquer dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, conformément aux droits fondamentaux en tant que principes généraux du droit communautaire ainsi qu'au droit international, y compris aux obligations en matière de protection des réfugiés et de droits de l'homme.»

L'article 2 de la directive 2008/115 dispose:

«1. La présente directive s'applique aux ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un Etat membre.

[...]

En l'espèce, les faits de la cause relèvent du champ d'application de la directive 2008/115 mais également de l'article 41, paragraphe 2, de la [Charte]. Elle viole donc l'article 62 visé au moyen ; également, il est évident que les droits de la défense de la partie requérante ont été violés, du fait qu'on ne peut pas considérer que la partie adverse a été correctement entendue avant que soit prise la décision entreprise, la seule audition dans le cadre de son interception à Zaventem dans un contexte particulièrement déroutant et stressant pour une très jeune femme dont s'était le premier voyage, audition particulièrement succincte et qui ne tient pas compte des éléments spécifiques développés par la partie requérante, ne peut pas être considérée comme respectant le prescrit des dispositions visées au moyen ;

La partie adverse viole le principe général du respect des droits de la défense et porte atteinte aux intérêts du requérant tels qu'ils lui sont reconnus par les articles l'article 41 de la charte ;

Selon une jurisprudence constante, les droits de la défense, qui comportent le droit d'être entendu et le droit d'accès au dossier, figurent au nombre des droits fondamentaux faisant partie intégrante de l'ordre juridique de l'Union et consacrés par la Charte (voir, en ce sens, arrêt du 18 juillet 2013, *Commission e.a./Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P et C-595/10 P, non encore publié au Recueil, points 98 et 99 ainsi que jurisprudence citée). Il est vrai également que le respect de ces droits s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir, en ce sens, arrêt du 22 novembre 2012, *M.*, C-277/11, non encore publié au Recueil, point 86 et jurisprudence citée).

La Cour a toutefois déjà considéré que les droits fondamentaux, tels que le respect des droits de la défense, n'apparaissent pas comme des prérogatives absolues, mais peuvent comporter des restrictions, à condition que celles-ci répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général poursuivis par la mesure en cause et ne constituent pas, au regard du but poursuivi, une intervention démesurée et intolérable qui porterait atteinte à la substance même des droits ainsi garantis (arrêt du 15 juin 2006, *Dokter e.a.*, C-28/05, Rec. p. 1-5431, point 75).

En outre, l'existence d'une violation des droits de la défense doit être appréciée en fonction des circonstances spécifiques de chaque cas d'espèce (voir, en ce sens, arrêt du 25 octobre 2011, *Solvay/Commission*, C-I 10/10 P, Rec. p. 1-10439, point 63), notamment de la nature de l'acte en cause, du contexte de son adoption et des règles juridiques régissant la matière concernée (arrêt *Commission e.a./Kadi*, précité, point 102 et jurisprudence citée).

L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union. Lorsque, comme en l'espèce, ni les conditions dans lesquelles doit être assuré le respect des droits de la défense des ressortissants de pays tiers en situation irrégulière, ni les conséquences de la méconnaissance de ces droits ne sont fixées par le droit de l'Union, ces conditions et ces conséquences relèvent du droit national pour autant que les mesures arrêtées en ce sens sont du même ordre que celles dont bénéficient les particuliers dans des situations de droit national comparables (principe de l'équivalence) et qu'elles ne rendent pas en pratique impossible ou excessivement difficile l'exercice des droits conférés par l'ordre juridique de l'Union (principe d'effectivité) (voir en ce sens, notamment, arrêts du 18 décembre 2008, *Sopropé*, C-349/07, Rec. p. 1-10369, point 38, ainsi que du 19 mai 2011, *Iaia e.a.*, C-452/09, Rec. p. 1-4043, point 16).

Pour autant, s'il est loisible aux États membres de permettre l'exercice des droits de la défense de ces ressortissants selon les mêmes modalités que celles retenues pour régir les situations internes, ces modalités doivent être conformes au droit de l'Union et, notamment, ne pas remettre en cause l'effet utile de la directive 2008/115.

C'est donc dans le contexte d'ensemble de la jurisprudence concernant le respect des droits de la défense et du système de la directive 2008/115 que les États membres, dans le cadre de leur autonomie procédurale, doivent, d'une part, déterminer les conditions dans lesquelles doit être assuré le respect du droit, pour les ressortissants de pays tiers en situation irrégulière, d'être entendus et, d'autre part, tirer les conséquences de la méconnaissance de ce droit.

La partie requérante n'a pas été valablement entendue au sens de ces dispositions avant que cette décision soit prise à son encontre ;

La partie requérante a été interceptée à Zaventem d'où elle devait poursuivre son vol vers Lisbonne, le vol retour étant également prévu via Bruxelles.

La partie requérante qui n'est âgée que de 21 ans et n'a jamais voyagé a été totalement désarçonnée et effrayée par cette interception totalement inattendue et n'a que très partiellement compris les questions posées à un rythme soutenu.

Si elle parle français elle ne le parle pas couramment et est encore moins habituée à l'entendre parler avec un autre accent que celui d'Afrique.

Dans ce contexte et perdant littéralement les pédales, elle n'a pu fournir que des réponses embrouillées, finissant par dire littéralement n'importe quoi, oubliant même qu'elle avait dans son GSM l'adresse complète de son époux à Lisbonne.

Ne parlant pas encore le portugais, elle n'arrive pas à la mémoriser.

N'ayant pas encore eu l'occasion de concrètement partager la vie de son époux en Europe dès lors que le mariage a été célébré à Conakry, la requérante concrètement n'a jamais partagé le vécu quotidien de son époux et sa connaissance de ses activités en est dès lors forcément limité.

Elle sait que son mari a un travail dans le secteur du nettoyage, qu'il gagne sa vie et force est de convenir que ce n'est pas le type d'activités entraînant de longs développements entre des jeunes mariés.

La lecture du dossier administratif, fort sommaire, ne fait que renforcer la conviction que la partie requérante n'a strictement rien compris de la procédure dont elle a fait l'objet et que cette procédure ne lui a pas davantage été exposée.

On relèvera à cet égard que :

Il n'existe dans le dossier administratif aucune preuve que l'objet et les incidences de la procédure lui ait été expliquée.

Bien que le rapport joint au dossier administratif relève que la partie requérante s'exprime en français, il n'y a aucune trace de ce que la partie requérante ait été avisée de ce qu'elle pouvait avoir recours à un traducteur, si elle estimait ne pas avoir une maîtrise suffisante de la langue en matière administrative, ce qui est son cas.

Bien que le rapport joint au dossier administratif relève que la partie requérante s'exprime en français, il n'y a aucune trace de l'audition de la partie requérante telle quelle se serait déroulée en langue française sous forme de questions/réponses, seul un résumé en langue néerlandaise se trouvant au dossier administratif, ce qui implique déjà qu'une traduction néerlandais/français ait été effectuée, ce qui est encore matière à interprétation.

La décision ne remet pas en cause le mariage de la partie requérante dans la décision.

La partie adverse n'en tire cependant pas les conséquences logiques et il ne résulte pas davantage de la lecture du dossier administratif que la partie requérante ait eu l'occasion de présenter ses documents, par suite d'un examen hâtif, par suite d'une incompatibilité linguistique, par suite de la panique de la partie requérante, nul ne sait : le dossier administratif est muet.

A la lecture du dossier administratif, on constatera cependant d'emblée que les informations données par la partie requérante ont été notées « en vrac » et sont sorties de leur contexte.

La partie requérante n'a jamais déclaré être mariée à un D.A. (...), cette personne n'étant nullement le mari de la partie requérante, qui se nomme B.S. (...).

Cette personne semble celle d'un contact en Belgique que la partie requérante souhaitait contacter pour se faire comprendre, ce qui a été noté comme étant le mari.

Ainsi également, la partie requérante a tenté de montrer les documents qu'elle avait produit à l'appui de sa demande de visa, dont son acte de mariage.

Les autorités frontalières n'ont pas voulu ni les voir ni en tenir compte, déstabilisant la partie requérante au point qu'elle ne songe pas à visionner l'adresse de son époux qui se trouvait dans son GSM.

L'adresse étant à Lisbonne il est normal que la partie requérante ne l'ait pas retenue complètement, s'agissant d'une langue encore étrangère pour elle.

Que l'on observera à cet égard que bien que la décision énonce que la partie requérante ne connaît pas l'adresse de son époux, cette adresse figure cependant néanmoins dans le dossier administratif...

Que sur ce point, la décision manque tant en fait qu'en droit.

Ce constat suffit à lui seul à démontrer le manque de minutie de la partie requérante dans ce dossier et dans la prise de décisions, lourdes de conséquences pour la partie requérante.

Quand la requérante avait repris tant soit peu ses esprits, son GSM se trouvait déjà confisqué.

La partie adverse fait preuve d'un manque de minutie et n'a pas correctement motivé sa décision au sens de l'article 62 visé au moyen ;

Second grief

Attendu que le requérant a obtenu un visa Schengen du Portugal, état dont son époux est ressortissant ;

Attendu que la décision entreprise entend uniquement viser l'article 34 point 1 /2 du règlement 810/2009/CE ;

Il convient donc d'apprécier la légalité de la décision au regard de cette seule disposition ;

Attendu que l'article 34 du règlement 810/2009/CE stipule :

Annulation et abrogation

1, (...)

2, (...)

- 3, (...)
- 4, (...)
- 5, (...)
- 6 (...),
- 7 (...)
- 8 (...)

Qu'il convient de constater d'emblée que la décision semble viser tant les paragraphes 1 que 2 de l'article 34 du règlement 810/2009 alors cependant que ces dispositions visent des situations radicalement différentes.

Que dans le titre de la décision aucune mention ne se trouve ou visée ou biffée, confirmant l'ambiguïté. La seule vue et lecture de la décision ne permet donc pas de déterminer prima facie déjà s'il s'agit d'un refus, d'une annulation ou d'un retrait.

Que la précision apportée par la partie adverse au cours de la procédure menée en extrême urgence qu'il s'agit d'une annulation de visa, n'enlève en rien à ce constat.

Que bien au contraire, le cas d'une annulation de visa laisse d'autant plus perplexe que l'on n'aperçoit en rien en quoi il s'agirait d'un cas de fraude, ce mot ne figurant même pas dans la décision.

Que ce manque de précision laisse perplexe quant aux motifs qui ont justifiés la décision, mais porte également préjudice à la partie requérante en ce qu'elle ne peut comprendre la décision, ne peut dès lors s'en défendre valablement mais également en ce que signalée dans le réseau comme la réglementation l'impose ce qui jettera nécessairement la suspicion sur elle à chaque demande de visa et chaque passage de frontière.

Alors que la partie requérante est amenée à voyager et à solliciter un visa régulièrement dès lors qu'elle est de nationalité guinéenne, que son époux est de nationalité portugaise, qu'elle sera amenée tant à retourner dans son pays d'origine afin de revoir sa famille ou terminer ses études qu'à accompagner son époux dans ses déplacements au sein de l'espace Shenghen où il bénéficie de la liberté de circulation.

Que la décision semble par ailleurs également opérer une confusion entre les éléments qui la concernent elle et ceux qui concernent son époux .

Que la décision ne conteste d'aucune façon que la partie requérante soit mariée, même si la décision ne précise ni le nom ni la nationalité de l'époux. (il ne semble du reste pas à la lecture du dossier administratif que la question lui ait été posée) ;

Que l'on doit raisonnablement admettre qu'au sein d'un couple marié, la cohabitation est la règle.

Que si l'époux est citoyen de l'Union Européenne, ce qu'il est assurément en tant que citoyen portugais, il bénéficie de la libre circulation au sein de l'espace Shenghen, de telle sorte qu'il est à cet égard indifférent sur le plan des principes que l'époux voyage voire travaille , quod non, dans différents états de l'Union , dès lors que c'est son droit en tant que citoyen de l'Union.

Or en l'espèce, la partie adverse prend prétexte de cette liberté de circulation dont l'époux portugais fait usage au sein de l'union Européenne, pour mettre en doute et invalider le but et les circonstances du séjour de l'épouse, ressortissante d'un pays tiers, laquelle déclare, - comme la décision le précise du reste,- que le but du voyage est en première instance de rejoindre son époux.

Qu'il n'apparaît d'aucune façon de la décision que la partie adverse a pris en considération la qualité de citoyen de l'union de l'époux de la partie requérante et sous cet angle, envisagé que le couple puisse être amené à voyager durant la durée de validité du visa, au sein de l'espace Schengen.

Toute référence à la nationalité portugaise de l'époux de la partie requérante est du reste absente de la décision , qui ne fait allusion qu'au séjour de l'époux.

Tout laisse à penser que la partie adverse n'a à aucun moment seulement envisagé que l'époux qui porte un nom guinéen, puisse être de nationalité portugaise.

Or in casu, la décision ne conteste pas l'existence du lien matrimonial unissant la partie requérante à cet époux, non autrement déterminé ou qualifié.

Que dès lors, force est de constater que la partie requérante est donc bien un citoyen non européen, conjoint d'un ressortissant européen et qu'elle a, à ce titre vocation à entrer dans l'Union Européenne mais également à y obtenir un titre de séjour.

Ce à quoi la décision intervenue fait entrave.

Que le portail portugais informe que le visa touristique permet également les visites familiales et informe de la procédure à suivre à l'arrivée au Portugal, ce qui confirme les informations reçues par la requérante lors de sa demande de visa /

[HTTP://AVWWW.LIVINGINPORTUGAL.COM/FR/DEMENAGER-AU-PORTUGAL/CONDITIONS-D-ENTREE/](http://AVWWW.LIVINGINPORTUGAL.COM/FR/DEMENAGER-AU-PORTUGAL/CONDITIONS-D-ENTREE/) CONDITIONS D'ENTREE

L'entrée au Portugal des ressortissants de pays tiers est définie en fonction du motif de l'entrée et de la durée de séjour.

Pour des séjours de courte durée, le ressortissant étranger doit respecter les règles Schengen. Pour des séjours de longue durée, de plus de 3 mois, il doit respecter la législation nationale en vigueur.

Si vous souhaitez visiter le Portugal pour des raisons touristiques, si vous êtes ressortissant d'un pays soumis à l'obligation de visa d'entrée dans l'espace Schengen, vous devez demander dans les délais prévus un visa Schengen auprès de la représentation diplomatique ou consulaire de votre zone de résidence ou à l'ambassade du pays Schengen qui représente le Portugal à ces fins.

En plus du tourisme, le visa Schengen permet aussi l'entrée au Portugal, pour une durée allant jusqu'à 90 jours, à des ressortissants étrangers qui voyagent pour des raisons de caractère professionnel et d'affaires, familial, scientifique, culturel, sportif, politique ou religieux.

Tous les ressortissants étrangers qui souhaitent séjourner au Portugal pour une période allant jusqu'à un an ou y élire domicile pour plus d'un an doivent demander le visa de long séjour correspondant - Séjour temporaire ou Résidence - auprès de l'Ambassade du Portugal dans son pays de résidence ou de l'Ambassade du Portugal de la circonscription dans le pays en question.

Des visas peuvent être demandés aux fins suivantes : investissement, travail (activité dépendante ou indépendante), études, formation professionnelle, recherche, travail ou enseignement hautement qualifié, formation religieuse, retraite et traitement médical.

Sont exclus des procédures de visas de long séjour tous les ressortissants des États membres de l'Union européenne, des États appartenant à l'Espace économique européen (EEE), d'un État avec lequel la Communauté européenne a un accord de libre circulation ou des ressortissants d'États tiers parents d'un ressortissant portugais ou de citoyens de l'UE et de l'EEE. Tous ces demandeurs doivent seulement être porteurs, au moment de leur entrée au Portugal, d'un visa Schengen, le cas échéant, et effectuer leur enregistrement auprès du Service des étrangers et des frontières de la zone de résidence. À leur arrivée au Portugal, il suffit à ces demandeurs d'être titulaires du visa Schengen, le cas échéant, et de s'enregistrer auprès du Service des Étrangers et des Frontières de leur zone de résidence.

LES PRÉSENTES INFORMATIONS NE DISPENSENT PAS DE LA CONSULTATION DE LA LÉGISLATION APPLICABLE

Source : Ministère portugais des Affaires étrangères - Direction générale des affaires consulaires et des communautés portugaises

<http://www.livinginportugal.com/fr/demenager-au-portugal/conditions-d-entree/>

Qu' il n'apparaît pas davantage que les autorités portugaises aient été informées de la mesure quand elle était envisagée, ni même postérieurement, alors que les autorités des pays membres se doivent de faciliter l'accès et la circulation des citoyens de l'Union mais également de leurs conjoints, qualité non démentie que possède la partie requérante.

Que l'article 34 en son point 4 précise également que 4. L'incapacité du titulaire du visa de produire, à la frontière, un ou plusieurs des justificatifs visés à l'article 14, paragraphe 3, ne conduit pas automatiquement à une décision d'annulation ou d'abrogation, du visa.*

Ce qui implique également qu'il incombait à la partie adverse une obligation accrue de minutie et également de motivation lorsqu'elle estime en dépit du caractère non-automatique de l'annulation /abrogation/retrait du visa de procéder néanmoins à cette sanction.

En l'espèce ce devoir de minutie n'est pas rencontré pas plus que l'obligation de motivation formelle, ne s'agissant pas d'une sorte de compétence liée. Que la partie adverse confond par ailleurs également les « activités »

prétendues de l'époux (dont elle n'a pas à connaître s'agissant d'un citoyen de l'Union Européenne pouvant de facto tant voyager pour loisirs que pour affaires ou par envie de tester les transports ferroviaires ou aériens ou d'user son fuel) qu'elle étend et attribue par ricochet à l'épouse (« haar » activiteiten Toeristisch ? zakelijk ?) alors que la partie requérante de toute évidence et en tout état de cause ne fera que suivre son époux au gré des activités de celui-ci.

La partie requérante tire certes une interprétation tronquée des déclarations de la partie requérante, mais il convient surtout de souligner que ce sont avant toute chose les prémices de son raisonnement qui sont erronés, dès lors que l'époux à rejoindre est ressortissant portugais.

Attendu que les documents exigés par l'Etat belge ne sont pas nécessairement exigés par le Portugal, particulièrement lorsqu'il s'agit de l'entrée sur le territoire d'un conjoint d'un ressortissant portugais règlement 810/2008 ;

Attendu que la requérante, contrairement à ce que la décision mentionne, a bien précisé que le but de son voyage était d'aller rejoindre son mari au Portugal, même si elle comptait passer quelques jours en Allemagne avec lui, ce qui est tout à fait permis par la législation Schengen et par le visa obtenu ;

Que la requérante répond totalement aux exigences mises à l'octroi de son visa par les autorités portugaises afin de rejoindre son époux portugais, citoyen de UE

Que la partie adverse a dès lors commis une erreur manifeste d'appréciation et violé les principes et dispositions visés au moyen ;

La partie requérante disposait d'un visa C touristique délivré par l'Etat portugais, de 90 jours;

Comme démontré ci-avant un visa de ce type couvre également un voyage familial et permet de rejoindre un membre de famille pour autant qu'il soit portugais , à charge pour le titulaire du visa de se signaler à l'arrivée au Portugal.

CFR SUPRA IN FINE

Sont exclus des procédures de visas de long séjour tous les ressortissants des États membres de l'Union européenne, des États appartenant à l'Espace économique européen (EEE), d'un État avec lequel la Communauté européenne a un accord de libre circulation ou des ressortissants d'États tiers parents d'un ressortissant portugais ou de citoyens de l'UE et de l'EEE. Tous ces demandeurs doivent seulement être porteurs, au moment de leur entrée au Portugal, d'un visa Schengen, le cas échéant, et effectuer leur enregistrement auprès du Service des étrangers et des frontières de la zone de résidence. À leur arrivée au Portugal, il suffit à ces demandeurs d'être titulaires du visa Schengen, le cas échéant, et de s'enregistrer auprès du Service des Étrangers et des Frontières de leur zone de résidence.

La décision entreprise /

1. Prive la partie requérante de son visa et ne lui permet pas de continuer son voyage afin de rejoindre son époux.

2. Annulation, abrogation ou retrait son « visible » et signalés au VIS, jetant le discrédit sur elle et éveillant la suspicion de fraude, rendant plus difficile tout voyage ultérieur alors qu'elle sera amenée à voyager fréquemment, tant pour visiter sa famille en Guinée que pour accompagner son époux portugais.

Son passeport demeurant lui valide jusqu'en 2020 elle devra le présenter tel aux frontières jusqu'à cette date ce qui engendrera de facto un contrôle accru sur seule exhibition : le préjudice est de surcroît de longue durée. Celui du VIS étant permanent.

3. La partie requérante privée de son visa se retrouve de facto « illégale » et à ce titre privée de sa liberté.

4. Ne pouvant se rendre au Portugal, elle est privée de la présence de son époux

5. elle est privée de même de l'accompagner dans ses déplacements et de faire la connaissance de ceux qui lui sont chers et qui résident en Europe

6. Privée de se rendre au Portugal, elle ne peut y entamer les démarches visant à s'y établir en tant que conjoint d'un citoyen de l'UE ;

7. Privée de se rendre au Portugal, elle ne peut postérieurement aux démarches en vue de son établissement, s'inscrire dans une école afin d'y apprendre le portugais ce qui risque de retarder d'un an le démarrage de son intégration dans ce pays et limiter les possibilités d'y chercher et d'y trouver un travail.

8. Le planning de fonder une famille avec enfants s'en trouve retardé d'autant

9. la partie requérante complètement frustrée et déprimée, rendue craintive par son arrestation et sa détention ne pourra que rentrer en Guinée dans un état peu favorable à la préparation de son Bac, épreuve déjà stressante et qu'elle souhaitait obtenir afin de finaliser ses 14 années d'études en Guinée, bouclées à

l'âge de 21 ans en dépit d'interruption d'études liées à Ebola, dans des conditions donc difficiles.

10. les démarches nécessaires et coût liés à une nouvelle demande de visa (voyage à Dakar au Sénégal où elle doit demander le visa Portugais + droits de rôle) joints aux coûts d'un nouveau vol permettant de rallier Lisbonne depuis Conakry vont lourdement peser sur le budget tant de la requérante que de son époux, ce qui risque de retarder d'autant la réunification familiale espérée. Cet impact, perte financière constitue un élément direct du préjudice dans la mesure où il impacte directement la capacité concrète du couple à réaliser une cellule familiale effective, alors que le droit à une vie familiale constitue un droit subjectif protégé par le Charte et par la CEDH ; »

4.2. De verwerende partij laat na in haar nota in te gaan op het opgeworpen middel en beperkt zich tot de exceptie besproken onder punt 3.

4.3. Vooreerst merkt de Raad op dat het betoog om hoger vermelde reden niet dienstig is in zoverre het middel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Verder kan de verzoekende partij niet worden gevolgd in zoverre zij betoogt dat de beroepsprocedure in uiterst dringende noodzakelijkheid niet effectief was. De Raad kan slechts opmerken dat hij zich uitspreekt over het verzoekschrift tot nietigverklaring van de bestreden beslissingen, nadat hij op 28 maart 2017 bij arrest nr. 184 522 het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen deze beslissingen heeft verworpen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk waarom er sprake zou zijn van een gebrekkige rechtsbescherming. In zoverre zij kritiek heeft op het verloop van het schorsingsberoep, komt het de Raad niet toe zich in deze zaak over deze vage beweringen, zoals onder meer dat zij geen inzage zou hebben gehad in het administratief dossier, te buigen.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De verzoekende partij voert in de aanhef onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat in de uiteenzetting van het middel elke verdere toelichting omtrent artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ontbreekt. Het enige middel is bijgevolg niet ontvankelijk en dus niet ernstig wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel ervan, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekende partij roept de schending in van artikel 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van artikel 8 van het EVRM aantoonde.

In een volgend middelenonderdeel verwijst de verzoekende partij naar de artikelen 1 en 2 en de overwegingen 11 en 13 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

De Raad wijst er evenwel op dat de situatie van de verzoekende partij niet onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn valt.

Artikel 2 van de Terugkeerrichtlijn, dat de werkingssfeer van deze richtlijn verduidelijkt, voorziet immers het volgende:

“2. De lidstaten kunnen besluiten deze richtlijn niet toe te passen op onderdanen van derde landen:

a) aan wie de toegang is geweigerd overeenkomstig artikel 13 van de Schengengrenscore, of die door de bevoegde autoriteiten zijn aangehouden of onderschept wegens het op niet reguliere wijze overschrijden over land, over zee of door de lucht van de buitengrens van een lidstaat, en die vervolgens geen vergunning of recht heeft verkregen om in die lidstaat te verblijven;”

Artikel 13 van de verordening (EG) 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscore), bepaalt als volgt:

“Weigering van toegang

1. Indien een onderdaan van een derde land niet aan alle in artikel 5, lid 1, vermelde toegangsvoorwaarden voldoet, en niet tot de in artikel 5, lid 4, genoemde categorieën personen behoort, wordt hem de toegang tot het grondgebied van de lidstaten geweigerd. Dit laat de toepassing van de bijzondere bepalingen inzake asielrecht en internationale bescherming of inzake afgifte van een visum voor een verblijf van langere duur onverlet.

2. De toegang kan alleen worden geweigerd in een met redenen omklede beslissing waarin de precieze weigeringsgronden worden genoemd. De beslissing wordt genomen door een naar nationaal recht bevoegde instantie. Zij is onmiddellijk van toepassing.

[...]”

Artikel 74/10 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Met uitzondering van de bepalingen bedoeld in het artikel 74/17, § 1, zijn de bepalingen van de huidige Titel niet van toepassing op de onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een beslissing van weigering tot toegang overeenkomstig artikel 13 van de Schengengrenscore of die door de bevoegde autoriteiten is aangehouden of onderschept op het ogenblik dat hij op irreguliere wijze via een lands-, zee- of de luchtgrens de buitengrens van een lidstaat overschrijdt, en die vervolgens geen machtiging tot verblijf in de genoemde lidstaat of het recht om er te verblijven heeft verkregen.”

Zodoende heeft de Belgische Staat gebruik gemaakt van de bij artikel 2 van de Terugkeerrichtlijn geboden mogelijkheid om de derderlanders die het voorwerp uitmaken van een beslissing van weigering tot toegang overeenkomstig artikel 13 van de Schengengrenscore uit te sluiten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissingen blijkt dat aan de verzoekende partij de toegang tot het grondgebied, die een overschrijding van de Schengengrenzen inhoudt nu de verzoekende partij op de luchthaven toekwam komende vanuit Guinee, wordt geweigerd. In deze concrete omstandigheden valt de situatie van de verzoekende partij dan ook niet onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn, zodat zij er evenmin dienstig kan naar verwijzen.

Hoe dan ook werd reeds vastgesteld, dat het beroep in zoverre gericht tegen het terugkeerbesluit, zonder voorwerp is. De verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig meer beroepen op de artikelen van de Terugkeerrichtlijn.

De verzoekende partij voert voorts een schending aan van artikel 41 van het Handvest alsook van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest, moet vooreerst worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekster kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen (cf. HvJ 11 december 2014, C- 249/13, punt 33).

Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45) hetgeen de verzoekende partij ook aanvoert.

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

De mogelijkheid tot nietigverklaring van het visum is geregeld in het Unierecht, meer specifiek in visumcode en deze nietigverklaring kan ook worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit – *in casu* de verwerende partij – in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991, C-269/90, punt 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 50).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, punt 86 en HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 32).

In casu stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier kan worden afgeleid dat de verzoekende partij wel degelijk door de met grenscontrole belaste overheden werd gehoord bij haar

interceptie op de luchthaven. Van dit gehoor werd een verslag opgesteld door de luchthavenpolitie. Uit dit verslag blijkt dat de verzoekende partij die op 15 maart 2017 om 06.20 uur werd ontvangen, dat zij alle documenten die zij nuttig achtte heeft kunnen voorleggen, dat zij zich heeft kunnen uitdrukken in de Franse taal en dat zij verscheidene verklaringen heeft afgelegd omtrent haar reisdoel en haar voorgehouden verblijf op het Schengengrondgebied. Het gehoor heeft geduurd tot 07.30 uur, wanneer de grensinspectie de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte bracht. De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat de haar aldus geboden mogelijkheden, niet zouden volstaan in het licht van het hoorrecht zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest. Bovendien blijkt uit de motieven van de tweede bestreden beslissing dat haar verklaringen alsook de documenten die zij heeft voorgelegd, in rekening werden genomen en dat op toereikende wijze wordt gemotiveerd waarom wordt overgegaan tot de nietigverklaring van het visum. Bovendien beperkt zij zich tot een loutere bewering waar zij stelt dat zij het niet gewoon is om Frans te spreken en het te begrijpen wanneer het wordt gesproken "*avec un autre accent que celui d'Afrique*". Uit het administratief dossier blijkt allerm minst dat er sprake was van een taalbarrière ten tijde van het gehoor, of dat de verzoekende partij te kennen gaf haar ondervragers niet te verstaan of zich niet verstaanbaar te kunnen maken in het Frans. Zij kan niet ernstig voorhouden dat zij niets begrepen heeft van de procedure en dat deze ook niet aan haar zou zijn uitgelegd, nu uit het gehoorverslag blijkt dat zij wel degelijk op de vragen in het Frans heeft kunnen antwoorden. Zij kan niet ontkennen dat zij aldus in de mogelijkheid was te vragen de procedure te verduidelijken, indien zij dat had gewenst, daargelaten de vraag naar welk belang zij heeft bij deze grief, nu het de Raad niet duidelijk is hoe de kennis over het verloop van de procedure tot een andere uitkomst zou hebben geleid. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat haar wel degelijk de motivering en de draagwijdte van de beslissingen wordt uitgelegd. Verder betreft het slechts een loutere bewering waar zij stelt dat zij niet zou geïnformeerd zijn over de mogelijkheid beroep te doen op een tolk, daargelaten het feit dat de verzoekende partij niet aantoont waaruit de plicht voortvloeit te melden dat deze mogelijkheid bestaat en daargelaten de vaststelling dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij erin slaagde te antwoorden op de vragen van de grenspolitie. Uit het verslag van de inspecteur van de grenspolitie dat zich in het administratief dossier bevindt blijkt overigens uitdrukkelijk dat "*Zij drukt zich uit in de Franse taal*". Tenslotte maakt de verzoekende partij niet aannemelijk op welke punten het verslag van verhoor, volgens haar een interpretatieve vertaling vormt van haar verklaringen die niet zou stroken met hetgeen zij heeft verteld tijdens het verhoor. Het feit dat het verslag een vertaling vormt van de in het Frans afgelegde verklaringen betekent niet automatisch dat deze niet kan of mag worden gebruikt door de verwerende partij om haar beslissingen op te baseren. Voorts toont zij niet aan waarom zij meent dat haar verklaringen uit hun context zouden zijn gerukt en welke verklaringen zij dan wel had willen genoteerd zijn, en hoe deze tot een andere gevolgtrekking door de verwerende partij zouden hebben geleid.

De loutere bewering van de verzoekende partij dat zij niet op een geldige wijze werd gehoord, kan in het licht van de bovenstaande vaststellingen, niet worden aangenomen. Waar de verzoekende partij stelt dat zij getracht heeft de documenten te tonen die zij bij haar visumaanvraag had voorgelegd, waaronder de huwelijksakte, merkt de Raad op dat uit het voormelde verslag van 15 maart 2017 blijkt dat de grensinspectie de verzoekende partij uitdrukkelijk heeft verzocht om een huwelijksakte voor te leggen en dat de verzoekende partij daarop vroeg wat dat is. Zij verklaarde verder enkel voor haar geloof te zijn getrouwd en gaf aanvankelijk aan te zijn gehuwd op 26 januari 2015, terwijl zij nadien na het consulteren van een notitieboekje zegt dat ze is gehuwd op 26 juni 2015. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet de mogelijkheid heeft gekregen om haar huwelijksakte voor te leggen. Verder wordt in de tweede bestreden beslissing geenszins de naam van haar echtgenoot vermeld, hetgeen overigens op zich geen gebrek in de motivering van deze beslissing betreft nu het geenszins noodzakelijk is de precieze naam van de echtgenoot weer te geven om de motieven van genoemde beslissing te begrijpen. Het feit dat in het politieverslag een andere naam voor de echtgenoot zou worden vermeld dan de naam die zij zou hebben verklaard, betreft hoogstens een materiële mislag die niet vermag de determinerende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De verzoekende partij toont verder niet aan waaruit zij afleidt dat de verwerende partij in de tweede bestreden beslissing de exacte naam van de echtgenoot dient te vermelden en dat zij niet kan volstaan met het verwijzen naar "*de echtgenoot*".

Het feit dat de verwerende partij niet betwist dat de verzoekende partij is gehuwd, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verder maakt de verzoekende partij haar bewering niet hard dat het feit dat haar visum werd vernietigd het haar in de toekomst moeilijker zal maken om te reizen en dat zij in diskrediet is gebracht door de – zoals uit hetgeen voorafging en uit hetgeen volgt blijkt – terecht genomen beslissing tot nietigverklaring van het visum. Overigens is haar betoog louter hypothetisch en kan het niet leiden tot de nietigverklaring van genoemde beslissing. De tweede bestreden beslissing

belet haar niet dat zij vanuit haar land van herkomst een nieuwe aanvraag indient om een visum te verkrijgen om haar echtgenoot te bezoeken of te vervoegen. Zij toont niet aan dat het voor haar onmogelijk is om de nodige stappen te ondernemen om een visum te bekomen, temeer dient te worden vastgesteld dat zij er reeds in geslaagd is een visum te bekomen, of dat zij het aanvragen van een visum niet zal kunnen betalen. Verder toont zij niet aan dat zij niet in de mogelijkheid is om in haar land van herkomst Portugees te leren indien zij dit wenst, zodat er geen sprake hoeft te zijn van een vertraagde integratie en een vertraagde kans op het vinden van werk indien zij daadwerkelijk de noodzakelijke formaliteiten heeft vervuld om haar echtgenoot te kunnen vervoegen in de toekomst. Het betoog is tenslotte ook slechts vaag, ongestaafd en hypothetisch waar zij stelt dat er plannen zouden zijn een gezin met kinderen te stichten en dat zij graag haar studies zou willen afmaken.

Evenmin kan zij de tweede bestreden beslissing aan het wankelen brengen met de loutere bewering dat de grensinspectiediensten niets wilden zien en in rekening nemen en dat zij haar zodanig hebben gedestabiliseerd dat zij zich niet meer herinnerde dat het adres van haar echtgenoot in haar GSM was opgeslagen. Zij kan niet ernstig voorhouden dat zij het adres niet kon onthouden omdat zij geen Portugees spreekt. De verwerende partij vereist voorts blijkens de motieven van de tweede bestreden beslissing niet dat zij het verblijfsadres van haar echtgenoot vanbuiten diende te kennen. Bovendien blijkt uit het verslag van 15 maart 2017 dat de verzoekende partij wel degelijk een verblijfsadres en een telefoonnummer in Portugal heeft opgegeven. Zij verklaarde echter dat haar echtgenoot in Duitsland woont, doch kan enkel zeggen dat hij in Berlijn zou wonen zonder dat zij het volledige adres kent. Met haar vage beweringen en gratuite beschuldigingen aan het adres van de grensinspectiediensten, toont de verzoekende partij dan ook niet aan dat haar hoorrecht als beginsel van Unierecht werd miskend, noch toont zij hiermee aan dat de tweede bestreden beslissing niet afdoende zijn gemotiveerd waar het volgende wordt vastgesteld: *“Betrokkene verklaart in eerste instantie om naar Portugal door te reizen om haar echtgenoot welke daar verblijft te willen bezoeken en met deze ook naar Duitsland waar hij werkzaam is te willen doorreizen. Betrokkene is in het bezit van een doorreisticket naar Lissabon (Portugal) en een hotelreservatie in Portugal. Gevraagd waarom betrokkene een hotelreservatie heeft in Portugal terwijl haar echtgenoot daar verblijft verklaart betrokkene in tweede instantie dat haar echtgenoot in Duitsland. Betrokkene is niet in het bezit van een uitnodiging van haar echtgenoot, kan geen toelichting geven over haar activiteiten (toeristisch? – zakelijk?) in Duitsland en Portugal, beschikt niet over vervoersbewijzen vanuit Portugal naar Duitsland en terug (terugkeerticket: Lissabon – Brussel – Conakry) en kan geen informatie geven over de woonplaats (adres, stad, land, ...) van haar echtgenoot.”* Het feit dat zij in haar verzoekschrift beweert nooit het dagelijkse leven samen met haar echtgenoot te hebben beleefd en dat zij slechts beperkt op de hoogte zou zijn van zijn activiteiten, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij al helemaal niets inbrengt tegen de pertinente vaststelling dat zij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor de duur van haar verblijf, zodat de tweede bestreden beslissing hoe dan ook in rechte en in feite overeind blijft op grond van artikel 3, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet resp. artikel 34/1 van de Visumcode.

Tenslotte kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat in de tweede bestreden beslissing uitdrukkelijk diende te worden gemotiveerd over *“fraude”* nu deze beslissing steunt op de determinerende motieven dat de verzoekende partij het doel en de omstandigheden van haar verblijf onvoldoende aantoonde en niet aantoonde over voldoende bestaansmiddelen te beschikken voor de duur van haar verblijf en de terugreis of doorreis.

Een schending van artikel 41 van het Handvest, van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

De verzoekende partij toont verder met haar vage en loutere beweringen evenmin een schending aan van het evenredigheidsbeginsel. De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* gelet op de geheel verwarrende verklaringen van de verzoekende partij omtrent haar reisdoel niet het geval is.

In een volgend middelenonderdeel stelt de verzoekende partij dat geen rekening werd gehouden met de Portugese nationaliteit van haar echtgenoot. De verzoekende partij verwijst voorts naar artikel 34 van de Visumcode en geeft aan dat uit de tweede bestreden beslissing niet zou blijken of het gaat om een weigering van visum, om een nietigverklaring van visum of om een intrekking van visum. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de motieven van de tweede beslissing, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, geen ruimte laten voor ambiguïteit omtrent de strekking van deze beslissing. Er is met name duidelijk aangekruist dat het gaat om een nietigverklaring van het visum en dit op grond van artikel 34, 1 van de Visumcode (zie vermelding: 34, 1/2 waarbij de 2 is doorgehaald). Er valt dan ook niet in te zien waarom het de verzoekende partij niet mogelijk zou zijn om met kennis van zaken uit te maken of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt op dit punt niet.

Waar de verzoekende partij argumenteert dat geen rekening werd gehouden met de Portugese nationaliteit van haar echtgenoot, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt dat de verzoekende partij zich toen zij zich bij de grensdoorlaatpost op de luchthaven van Zaventem aanmeldde, kenbaar zou hebben gemaakt als echtgenote van een Portugese onderdaan. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd in haar redenering dat de grensinspectiediensten zelf hadden moeten vragen naar de nationaliteit van haar echtgenoot. Immers dient een familielid van een burger van de Unie zich in de eerste plaats zelf in deze hoedanigheid kenbaar te maken bij het overschrijden van de grens. Het is niet aan de Belgische autoriteiten om uit eigen beweging te onderzoeken of een persoon die zich aan de grens aanmeldt met een visum type C voor toeristische doeleinden, al dan niet een burger van de Unie komt vervoegen.

Uit haar verklaringen, zoals opgenomen in het verslag van 15 maart 2017, blijkt verder dat zij de mogelijkheid heeft gehad om haar reisdoel te verduidelijken. Zij heeft echter nagelaten om op het daartoe nuttige tijdstip, dit is voordat de tweede bestreden beslissing werden getroffen, kenbaar te maken dat haar echtgenoot de Portugese nationaliteit zou hebben en dat zij dus reist in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Er dient te worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidsstoetsing rekening te houden met gegevens die niet voorlagen op het moment van de aangevochten beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Heel het betoog rond de Portugese nationaliteit van de echtgenoot van de verzoekende partij en het recht op vrij verkeer van familieleden van een burger van de Unie, is dan ook niet dienstig en kan niet tot de nietigverklaring leiden. De Raad is geen feitenrechter en kan zijn beoordeling niet in de plaats van die van de bevoegde overheid stellen. In de mate dat de verzoekende partij de Raad ervan poogt te overtuigen dat zij daadwerkelijk de echtgenote is van een Portugees onderdaan, kan hierop dan ook niet worden ingegaan.

De verzoekende partij lijkt voorts een schending van de zorgvuldigheidsplicht (*devoir de minutie*) en de materiële motiveringsplicht (*erreur manifeste d'appréciation*) aan te voeren waar zij stelt dat de tweede bestreden beslissing een verwarring inhoudt omtrent haar verklaarde activiteiten en die van haar echtgenoot.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar

gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Dienaangaande merkt de Raad op dat de tweede bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd: “2. *Het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)*

Betrokkene verklaart in eerste instantie om naar Portugal door te reizen om haar echtgenoot welke daar verblijft te willen bezoeken en met deze ook naar Duitsland waar hij werkzaam is te willen doorreizen. Betrokkene is in het bezit van een doorreisticket naar Lissabon (Portugal) en een hotelreservatie in Portugal. Gevraagd waarom betrokkene een hotelreservatie heeft in Portugal terwijl haar echtgenoot daar verblijft verklaart betrokkene in tweede instantie dat haar echtgenoot in Duitsland. Betrokkene is niet in het bezit van een uitnodiging van haar echtgenoot, kan geen toelichting geven over haar activiteiten (toeristisch? – zakelijk?) in Duitsland en Portugal, beschikt niet over vervoersbewijzen vanuit Portugal naar Duitsland en terug (terugkeerticket: Lissabon – Brussel – Conakry) en kan geen informatie geven over de woonplaats (adres, stad, land, ...) van haar echtgenoot.

3. u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen (artikel 32, 1, a), III en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene is in het bezit van 20 euro voor een voorgenomen verblijf van 72 dagen in Portugal en Duitsland. Volgens de geldende richtbedragen dient men in Portugal over 40 euro/dag/persoon en in Duitsland over 45 euro/dag/persoon te beschikken.”

Met haar vage betoog slaagt de verzoekende partij er niet in om de bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, te weerleggen. De Raad merkt op dat de verzoekende partij in het geheel niets inbrengt tegen de motieven omtrent het beschikken over onvoldoende bestaansmiddelen met betrekking tot het voorgenomen verblijf. Reeds daarom al blijft de nietigverklaring van het visum overeind. Evenmin doet de verzoekende partij enige poging om concreet te weerleggen dat zij aanvankelijk verklaarde dat haar echtgenoot in Portugal verbleef en dat zij hem ginds ging opzoeken om vervolgens met hem naar Duitsland te gaan, terwijl zij nadien verklaarde dat haar echtgenoot in Duitsland woont. Ook valt niet in te zien welke verwarring er zou blijken uit de volgende vaststellingen: “*Betrokkene is niet in het bezit van een uitnodiging van haar echtgenoot, kan geen toelichting geven over haar activiteiten (toeristisch? – zakelijk?) in Duitsland en Portugal, beschikt niet over vervoersbewijzen vanuit Portugal naar Duitsland en terug (terugkeerticket: Lissabon – Brussel – Conakry) en kan geen informatie geven over de woonplaats (adres, stad, land, ...)*”. De inhoud van het verslag van 15 maart 2017 strookt immers met de vaststelling dat de verzoekende partij geen toelichting kan geven omtrent haar eigen activiteiten in Duitsland.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de tweede bestreden beslissing blijk geeft van een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Haar betoog laat niet toe te concluderen dat deze beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet, een klaarblijkelijke beoordelingsfout of een schending van artikel 34 van de Visumcode evenmin. Ook de andere beginselen opgegeven in de aanhef, zijn niet geschonden, voor zover de verzoekende partij er zich al dienstig op kan beroepen.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU